

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת שופטים תשפ"ו תהא שנת פדות וגאולה

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מצורף קישור להורדה גירסה חדשה לתוכנת הרמז תורמז

<https://www.toremez.org>

חדש קישור להורדת כל עלוני סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCjKKmAWXyD6Q9Xu7IH0js19bumlHE?usp=sharing>

קישור לקרן הצדקה של סוד החשמל עבור למעלה מ 1400 משפחות

<https://www.matarapro.com/nedarimplus/online/?mosad=7007483>

מדוע באיסור נביא שקר נאמר "הישכם אוהבים את ה".

כתוב (דברים יג, ב) "כי יקום בקרבך נביא או חלם חלום ונתן אליך אות או מופת: ובא האות והמופת אשר דבר אליך לאמר גלכה אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעתם ונעבדם: לא תשמע אל דברי הנביא ההוא או אל חולם החלום ההוא כי מנסה יהוה אלהיכם אתכם לדעת הישכם אוהבים את יהוה אלהיכם בכל לבבכם ובכל נפשכם: אחרי יהוה אלהיכם תלכו ואתו תיראו ואת מצותיו תשמרו ובקלו תשמעו ואתו תעבדו ובו תדבקו". וצריך להבין מדוע כאן בפרשת נביא שקר זה המקום היחיד שהתורה כתבה "כי מנסה יהוה אלהיכם אתכם לדעת הישכם אוהבים את יהוה אלהיכם". ומה מיוחד במצות זו שקשורה לאהבת ה' יותר מכל המצוות. וה' חתם סופר הרגיש בקושיא ומיישב: (תורת משה דברים יג, ד) "כי מנסה ה' אלקיכם אתכם לדעת הישכם אוהבים את ה' אלקיכם בכל לבבכם ובכל נפשכם", הענין כי האשה האוהבת בעלה באמת בכל נפשה אם יתן לה בעלה רשות ופוקד עליה להזדקק לאיש אחר, ואם לא יגרשנה, נמצא אינה מועלת מעל בבעלה ורצונו היא כבודו, מכל מקום היא משיבה אמריה אם תגרשני תקטלני לא אוכל כלל להזדקק לאחר זולתך כי רק אותך אהבתי וזרים שנאתי, כן הנביא השקר הלז עשה מופת ואות לאמר ה' ציוה לעבוד היום אשפה או בעל וכן רצונו, ואם לאו יהיה רעב בארץ וכדומה, יאמר נא ישראל את ה' אלקינו אהבנו ובו נדבק ואם ירעיבנו נרעב, יעשה עמנו מה שחפץ ולאל אחר לא נשתחוה כי רק אותו אהבנו, והיינו "כי מנסה ד' אלקיכם לדעת הישכם

אוהבים. היינו שהתורה מרמזת שגם אם אדם מאמין לנביא שקר כי עשה אותות ומופתים, או כל כיוצא בזה, אין מציאות ללכת לעבוד עבודה זרה, כי גם אם אדם יהיה משוכנע במאה אחוז שה' בעצמו כביכול מורה לו לעבוד עבודה זרה, לא יעבוד, כי זה נסיון מעם ה' אם האדם באמת אוהב את ה' בכל ליבו, והוא כדוגמת אשה שבעלה אומר לה להזדקק לאחר והיא לא מסוגלת כי היא אוהבת רק את בעלה. ואמנם זה ברור שנבואה כזאת היא נביאות שקר כי אין מציאות שה' יאמר לנביא לומר לעם ישראל לעבוד עבודה זרה, אבל התורה מדגישה שגם אם אדם חושב שזה נביא אמת לא יקבל נבואה כזאת לעבוד עבודה זרה, כי זה סותר את אהבת ה', ויש כאן נסיון בשבילו בנקודת האהבת ה' שלו אם היא אמיתית. ונרמז בדברי הגמרא (פסחים פו:): **כָּל מֶה שֵׁיִאמַר לָךְ בְּעַל הַבַּיִת עָשָׂה חוּץ מִצָּא**. היינו כל מה שיאמר לך בעל הבית שמרמז על הקב"ה עשה, **חוץ מצא ועבוד אלהים אחרים**, כי בזה אתה פוגם את האהבה והיחוד של קב"ה ושכינתיה בסוד השם הקדוש **צ"א** כמנין שמות הוי"ה **אדנ"י** שמסמלים את היחוד, ולכן הפסוק מסיים **"וְבוֹ תִדְבָּקוּ"** לרמז על הנסיון בדבקות המוחלטת של אהבת ה'. וכן העונש של נביא שקר: (דברים יח, כ) **"וַיָּמָת הַנְּבִיאָה הַהוּא" אֹתוֹת וּמוֹפְתִים יְהוָה אִמָּן**, כי הנביא שקר פוגם את אהבת ה' ואת היחוד של שמות **יהו"ה אדנ"י** כמנין **אמן**.

מצינו בגמרא (חגיגה טו.) **תָּנוּ רַבָּנָן מַעֲשֵׂה בְּאַחֵר שֶׁהָיָה רוֹכֵב עַל הַסּוּס בְּשַׁבָּת, וְהָיָה רַבִּי מֵאִיר מְהַלֵּךְ אַחֲרָיו לְלַמֵּד תּוֹרָה מִפּוֹ, כִּיוֵן שֶׁהִגִּיעַ לַתְּחוּם שַׁבַּת אָמַר לוֹ מֵאִיר חֲזוֹר בָּךְ. אָמַר לוֹ שֶׁכָּבַד שְׁעָרָתִי בְּעֶקְבֵי הַסּוּס עַד כָּאן תְּחוּם שַׁבָּת. אָמַר לוֹ וְאֵף אֶתָּה חֲזוֹר בָּךְ. אָמַר לוֹ וְהֵלֵא כָּבַד אֶמְרָתִי לָךְ שֶׁכָּבַד שְׁמִיעָתִי מֵאַחֲרֵי הַפְּרָגוֹד "שׁוּבוּ בָנִים שׁוֹבְבִים" חוּץ מֵאַחֵר. תִּקְפִּיָּה וְעִיִּילָהּ בִּי מִדְּרָשָׁא, אָמַר לוֹ לִינוּקָא פְּסוּק לִי פְּסוּקִיךָ אָמַר לִיה "אֵין שְׁלוֹם אָמַר ה' לְרָשָׁעִים". עִיִּילָהּ לְבִי כְּנִישְׁתָּא אַחֲרִיתִי אָמַר לִיה לִינוּקָא פְּסוּק לִי פְּסוּקִיךָ אָמַר לִיה "כִּי אִם תִּכְבְּסִי בְּנֶתֶר וְתִרְבִּי לָךְ בּוֹרִית נִכְתָּם עֲוֹנֶךָ לְפָנַי". עִיִּילָהּ לְבִי כְּנִישְׁתָּא אַחֲרִיתִי אָמַר לִיה לִינוּקָא פְּסוּק לִי פְּסוּקִיךָ אָמַר לִיה "וְאֵת שְׂדוֹד מֶה תַּעֲשִׂי כִּי תִלְבָּשִׁי שָׁנִי וְכִי תַעֲדִי עָדִי זָהָב כִּי תִקְרָעִי בַּפּוֹךְ עֵינֶיךָ לְשׁוֹא תִתִּיפִי", וְעִיִּילָהּ בְּתִלְסִיר בִּי מִדְּרָשָׁא, פְּסָקוּ לִיה כִּי הָאֵי גִּוּוֹנָא לְבִישׁוֹתָא. יְנוּקָא דְסוֹף תִּלְסִיר אָמַר לִיה "וְלָרָשָׁע אָמַר אֱלֹהִים מֶה לָּךְ לְסַפֵּר חֻקִּי", הֵהוּא יְנוּקָא הָוָה מְגַמְגֵּם בְּלִישְׁנִיה, אִישְׁתַּמַּע כְּמֵאן דְּקָאָמַר, "וְלֹאֲלִישָׁע אָמַר אֱלֹהִים", שָׁקֵל סְכִינָא וְקָרְעִיה וְשִׁדְרִיה לְתִלְסִיר בִּי מִדְּרָשָׁא. אִיכָא דְאָמְרִי אָמַר אֵי הָוָה סְכִינָא בְּהִדְאֵי קָרְעִיתִיה. ושמעתי מהרה"ג ר' מאיר עיני שליט"א שרואים כאן שאחר רבו של רבי מאיר התנסה בנסיון הזה ממש ולא עמד בו, ששמע בת קול שהקב"ה כביכול לא מעוניין בו ואין לו אפשרות לעשות תשובה, וכן כשהלך ל"ג בתי כנסיות ובכל בית כנסת ביקש מילד לומר לו פסוק וכולם אמרו פסוקים שמשמעותם שאחר נדחה ואין לו תקנה, ואז הוא הרג וקרע את הילד ה"ג ל"ג גזרים ושלח לכל הבתי כנסיות, או שרק רצה לעשות את זה. על כל פנים רואים שה' גרם לאחר לטעות שאכן הוא נדחה ממחיצתו, עד שהגיע לכעס גדול שהרג או רצה להרוג את הילד שרמז לו את זה, ואם היה עומד בנסיון ואומר לה' **ממך אילך****

אברח ואין לי לאן ללכת, בודאי שה' היה מקבל תשובתו, כי אין מציאות כזאת שה' יאמר ליהודי ללכת לאלהים אחרים, יהיה מי שיהיה כמו שראינו בפסוקים של נביא שקר, אלא שלא עמד בנסיון.

וכן מובא מהרה"ג ר' אורי יונגרייז שליט"א על פי ה'פחד יצחק' (שבועות יד) שהדין של **"בכל נפשך" אפילו הוא נוטל את נפשך**, נאמר רק על עבודה זרה ששם יש דין של **יהרג ולא יעבור** שנלמד מהפסוק הזה, (ברכות סא:) **רבי עקיבא אומר, "בכל נפשך" אפילו הוא נוטל את נפשך**. וגם כאן הפסוק פותח בלשון **אהבה**: (דברים ו, ה) **"ואהבת את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך"**. וכמו שאומר ה'חתם סופר' שאין מציאות לעבוד אלהים אחרים ואם צריך למות אז מוסרים נפש על זה כי אין מציאות אחרת מלבד הקב"ה. וכמו שמובא ברמב"ן (שמות כ, יג) שהלשון **"אל קנא"** נאמר רק על איסור עבודה זרה שהוא החמור מכולם, וכפי שבארנו שזה כמו **בעל שמקנא לאשתו** שלא תזנה עם אחר. וכן **"הישכם אהבים"** בגימטריא משיח בן דוד עם יו"ד כמו שיהיה בגאולה העתידה בסוד היחוד השלם שנרמז בתוספת ה'יו"ד של דויד. וכן האותיות **אהב"ת יהוה** נרמזות באות ראשונה שניה שלישית רביעית בפסוק של ה**"עת צרה"** שתהיה בגאולה העתידה: (ירמיה ל, ז) **"הוי כי גדול היום ההוא מאין כמהו ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע"**.

מצינו בגמרא (מגלה טו.) **"אשר לא כדת" אמר רבי אבא שלא כדת, שבכל יום ויום באונס ועכשיו ברצון**. **"וכאשר אבדתי אבדתי", פשם שנאבדתי מבית אבא, כך אבד ממך**. ומבאר רש"י עד עכשיו נבעלתי באנס. ועכשיו מפאן ואילך מדעתי. אבדתי ממך ואסורה אני לך, דאשת ישראל שנאנסה מתרת לבעלה, וברצון אסורה לבעלה. ורואים שאצל אסתר התגלתה מסירות נפש עצומה שהיתה מוכנה להבעל לגוי בהוראת בעלה, ולהאסר על בעלה, כשהבינה שזה רצון ה' ממנה לעשות עבור הצלת עם ישראל. כי עד למעשה הזה עדין היתה אשתו של מרדכי, כמובא בגמרא (מגילה יג) **"כאשר היתה באמנה אתה" אמר רבא בר לימא, מלמד שהיתה עומדת מחיקו של אחשורוש וטובלת, ויושבת בחיקו של מרדכי**. ויוצא שמרדכי הורה לאסתר שכאן רצון ה' שהיא תמסור נפש להאסר על בעלה ולהבעל לנכרי בשביל הצלת כלל ישראל. היינו שכאן הנסיון היה רצון ה' מול הרצון להשאיר נאמנה לבעלה, ומרדכי הורה לה שהחיבור לה' הוא מעל הכל גם מעל החיבור לבעל. ויתכן לבאר שלכן אסתר אמרה: (אסתר ד, טז) **"ובכן אבוא אל המלך אשר לא כדת וכאשר אבדתי אבדתי"**, כי שם **כד"ת** מסמלת את נקודת היחוד של קב"ה ושכינתיה, כמובא בספר 'קהלת יעקב' **כד"ת ר"ת כ"ד תכשיטין, והם סוד כ"ד צרופי אדני, ובהן מתקשט משיח צדקנו, ושם זה [כד"ת] חקוק על מצחו**. היינו שאסתר מסרה נפש עבור שם **כד"ת** שעולה משיח בן דוד, כי באותו זמן היה **"אשר לא כדת"** היינו ששם כדת לא האיר בעולם, והמסירות נפש של אסתר היתה לעורר את השם הזה להצלת כלל ישראל. וכן החטא של פורים שנהנו מסעדת אחשורוש היה פגם בשם **כד"ת**, כמו שכתוב (אסתר א, ח) **"והשתיה כדת אין אנס כי כן יסד המלך" על כל רב ביתו**. שהרי כל הפגם של פורים שנהנו מסעדתו של אחשורוש היה, שהשתתפו בסעדה על כך שלא נבנה בית המקדש

וְלֹא זָכִינוּ לַיְחִיד הָעֶלְיוֹן, כְּמוֹבָא ב'חֲתָם סוֹפֵר' (תּוֹרַת מֹשֶׁה דְּרוֹשׁ לְפוֹרִים) שְׁגִזִּירַת הַכְּלִיָּה שֶׁהִיָּתָה בְּפוֹרִים הִיָּתָה בְּגִלָּל שֶׁשִּׁמְחוּ בְּסִעּוּדָתוֹ שֶׁל אַחֲשׁוּרוֹשׁ שֶׁעָשָׂה סִעּוּדָה עַל כֵּךְ שֶׁלֹּא נִבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְלֹא הִתְקַיְּיְמָה הַנְּבוּאָה שֶׁל סִיּוֹם גְּלוּת בָּבֶל אַחֲרֵי שִׁבְעִים שָׁנָה לְפִי חֲשִׁבוֹנוֹ, וְעַל זֶה ה' הִקְפִּיד יוֹתֵר מֵהַכֹּל אֵיךְ שִׁייךְ לִשְׂמֹחַ עִם הַמִּצְבָּ שֶׁל הַגְּלוּת וְלֹא לִרְצוֹת לַחֲזוֹר לִירוּשָׁלַיִם לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ, וְנִגְזְרָה גְּזִירַת כְּלִיָּה עַל כָּל יִשְׂרָאֵל לְהַשְׁמִיד וּלְהַרְגוֹ וּלְאַבֵּד, וְאַחֲרֵי כֵן כָּךְ נִשְׁקָבְלוּ אֶת הַתּוֹרָה מֵאַהֲבָה זָכוּ לְעוֹרֵר אֶת הַיְחִיד מִיִּסּוּד אֲבָא עַד רַחֵל כְּפִי שְׁמֵבָאֵר הָאֲרִיז"ל, וּמִמִּילָא תִּקְנוּ אֶת מְנִיעַת הַיְחִיד. וְזֶה נִעְשָׂה מִכַּח הַמַּסִּירוֹת נֶפֶשׁ שֶׁל אֶסְתֵּר שֶׁנִּתְּנָה אֶת הַיְחִיד הַפְּרָטִי שֶׁלָּה עֵבֹר יְחִיד קב"ה וּשְׂכִינְתָּהּ, כְּשֶׁהִבִּינָה שִׁזָּה רָצוֹן ה' מִמֶּנָּה בְּאוֹתוֹ זֶמֶן.

הַתְּשׁוּקָה לְהִנָּאָה הִיא סוּד הָאֵשׁ שֶׁבִּנְר, וְהִנָּאָה בְּפוֹעֵל הִיא סוּד הַשֶּׁמֶן שֶׁבִּנְר.

מוֹבָא בְּסִפְר 'בֵּית הַלּוֹי' (בְּרֵאשִׁית ב, ב) לַעֲתִיד לְבוֹא מִבֵּיא הַקֶּב"ה לִיצֵר הָרַע וּשְׂוֹחֲטוֹ, לְצַדִּיקִים נִדְמָה לָהֶם כְּהַר וּלְרַשָּׁעִים נִדְמָה לָהֶם כְּחוֹט הַשְּׁעָרָה, דִּהְנָה כָּל תְּשׁוּקָתָהּ וְחֻמְדַּת עוֹלָם הַזֶּה כְּשִׁיתְּבוֹנוֹן הָאָדָם בָּהֶם הֵמָּה רַק בַּחֲנִינָת דְּמִיּוֹן כּוֹזֵב לַחֹד. דִּהְרִי רוֹאִים בַּחוּשׁ דְּבַכָּל דְּבַר שֶׁל עוֹלָם הַזֶּה הַהִשְׁתַּוְּקוּת לָזֶה הוּא מְרֻבָּה יוֹתֵר וְיוֹתֵר מֵעֵצָה הַתְּעִנוּג שִׁישׁ בְּאוֹתוֹ דְּבַר, וּבִשְׁעָה שֶׁחֻמְדָּה לְהַדְּבַר נִדְמָה לְהָאָדָם כֹּאֲלוֹ הוּא דְּבַר טוֹב וְתִעֲנוּג גָּדוֹל מִשְׁבָּאֲמַת אִינוּ כֵּן, שֶׁכֵּן הַזּוֹלָל וְסוֹבָא שֶׁלְּהוֹט אַחֲרֵי הַשְּׁתִּיָּה וְאִכְלִילָהּ רַק בְּדִמְיוֹנוֹ הוּא טוֹב מוֹפְלָג, וְהִנָּאָה בַּעֲת בְּלִיעָתוֹ שֶׁל הַמֵּאכֵל וְהַמִּשְׁקָה הִיא מַעוּטָה מִמֶּשׁ אִינָה נִרְגָּשֶׁת כֻּלָּל. וְנִמְצָא כִּי כָּל הָרֹדֵף אַחֲרֵי עוֹלָם הַזֶּה רֹדֵף לְהַשִּׁיג דְּבַר שֶׁאִינוּ בְּנִמְצָא כֻּלָּל, אַחֲרֵי כִּי בְּאֲמַת אֵין בְּאוֹתוֹ דְּבַר הַהִנָּאָה שֶׁהוּא מִשְׁתַּוְּקָה לוֹ. וְזֶהוּ מִה דְּאִיתָא בְּמִדְרַשׁ עַל פֶּסוּק "הַבֵּל הַבְּלִים", דְּבַעֲצָם אֵין לְהַעֲשִׂיר טוֹבָה יוֹתֵר מֵהָעֵנִי יַעֲן כִּי בְּהִמָּמוֹן בַּעֲצָם אֵין בּוֹ תוֹעֵלָתָהּ, וְרַק הַתְּשׁוּקָה לוֹ גְּדוּלָּה וְהַעֲשִׂיר כְּשֶׁמִּשְׁיָגוֹ עוֹשֶׂה מִה שֶׁמִּשְׁיָג לְמַרְמֵס יַעֲן רוֹאֵה שֶׁאֵין בּוֹ מִמֶּשׁ וְעַל כֵּן מִתְּאוּהָ לְיוֹתֵר, וְהָעֵנִי תֹאב לָזֶה הַמַּעֲט שֶׁהַעֲשִׂיר מֵאֵס בּוֹ, וְעַל כָּל פָּנִים אֵין יִתְרוֹן בֵּין זֶה לָזֶה רַק שִׁזָּה מִתְּאוּהָ לְמִנָּה וְזֶה לְמֵאֲתִים וְהַבְּדִל אַחֲרֵי אֵין בִּינִיָּהֶם וְהַכֹּל הַבֵּל. וּמִשּׁוֹם הַכִּי לַעֲתִיד לְבוֹא כְּשֶׁמִּתְּבוֹנוֹן בְּמַעֲשָׂיו שֶׁעֲבָרוּ שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ בָּהֶם הִנָּאָה רַק מַעוּטָה וּשְׁפִיר נִדְמָה לוֹ כְּחוֹט וּבּוֹכָה אֲשֶׁר בִּשְׁבִיל דְּבַר קִטָּן וּפְחוּת בִּזָּה חֲטָא וְלֹא הִתְגַּבֵּר עַל יִצְרוֹ. וְזֶהוּ שֶׁאִינוּ שְׂאוֹמְרִים בּוֹיָדוֹי סִרְנוֹ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שׁוֹהֵ לָנוּ, דְּאַחֲרֵי שֶׁחֲטָאנוּ וְעָשִׂינוּ הַמַּעֲשֶׂה רוֹאִין אֲנַחְנוּ דָּגָם לְפִי רְצוֹנָנוּ לֹא הָיָה כְּדֹאֵי לַעֲשׂוֹתוֹ דְּלֹא הִשְׁגָנוּ בְּהַעֲבִירָהּ הַתְּעִנוּג וְהַטּוֹבָה שֶׁדִּמְיָנוּ וְזֶהוּ לֹא שׁוֹהֵ לָנוּ. וְהִנָּה זֶה יָדוּעַ וּמוֹבֵן אֲשֶׁר הָאָדָם בְּכֻלָּלוֹ הוּא כְּדִמְיּוֹן נֵר וּפְתִילָה וְשֶׁלֵּהֶבֶת הָאֲחוּזָה

בו, כי כל עוד השמן בנר תאחוז השלהבת בהפתילה ובכל רגע מחסר השלהבת מן השמן עד כי מוכרח לכלות לגמרי ואז תכבה, ורק אם יוסיפו בהנר שמן כפי השיעור שהחסיר ממנו השלהבת יהיה דולק תדיר בלא הפסק, ואם האדם מגביר תשוקה וחמדה לאיזו דבר הרי הוא מגביר בעצמו כח יסוד האש שבו והרי הוא כמגדיל ומרבה השלהבת בהפתילה ומרבה לכלות הליחות שבו, ובעל כרחך מוכרח להיות הולך וחסר עד כי כלה לגמרי. וזהו שנגזרה המיתה אחרי אכלו מעץ הדעת כי אחרי שנתרבה בו התשוקה יותר מכפי ערך ההנאה שמשיג בעל כרחך מוכרח להיות כן. וזהו ביאור הכתוב "ויעפו נערים ויגעו ובחורים כשול יכשלו וקוי ה' יחליפו כח יעלו אבר כנשרים ירוצו ולא ייגעו ילכו ולא ייעפו". אמר הכתוב דהרודפים אחרי הנאות עולם הזה "ויעפו נערים וייגעו", דהריצה שלהם מחסרת אותם יען כי אין משיגים בההנאה הוספת כח כפי מה שנחסר להם בריצתם, ועל כרחך מההכרח הוא שייגעו וכשול יכשלו. ורק אותם אשר ריצתם ותשוקתם לתורה ומצוה רק הם משיגים ההנאה כפי כח החמדה והתשוקה שלהם ונתוסף בהם הכח הנחסר להם על ידי תשוקתם ויגיעתם, וזהו שאמר הכתוב "וקוי ה' יחליפו כח", דמה שנחסר להם על ידי רדיפתם ויגיעתם נתוסף להם כח חדש בהשיגם תשוקתם, וזהו לשון חליפין שמחליפין כח בכח ועל כן "ירוצו ולא ייגעו" ויחיו לנצח. ולפי מה שנתבאר דכל התשוקה של אדם לעניני עולם הזה הוא לדבר שאינו במציאות כלל רק הוא בדעתו טועה בו וסובר שיש באותו דבר זה ההנאה שהוא רוצה בו, אבל בתורה ומצוה הוא ההיפך שכל מה שמשתוקק להם הוא לדבר אמיתי, ועוד יש בהם יותר מכפי מה שמשער התענוג ברצונו. ורואים שהבית הלוי מבאר את הסוד של "נר ה' נשמת אדם" שהאש שבנר מסמלת את התשוקה של אדם להשיג את הנאות העולם הרוחניות והגשמיות, והשמן שבנר מסמל את ההנאה בפועל שהאדם משיג, ובעבודת ה' האדם משיג הנאה יותר מהתשוקה שהיתה לו ממילא האש כמעט לא כלתה את השמן, כי האש קטנה והשמן מרובה, מה שאין כן בענינים גשמיים והנאות עולם הזה שהתשוקה גדולה וההנאה מועטת, זה בחינה של אש גדולה שמכלה מהר את השמן של החיים של האדם, כמובא בגמרא (שבת קנב) **השטוף ביצרו זקנה קופצת עליו**. וזה הסוד של אש הסנה ואש הנרות של חנוכה שהיא אש רוחנית ששורפת ולא מכלה, כי אש התורה יש לה קיום נצחי, ואדרבה **"קוי ה' יחליפו כח"** כי השמן שמסמל את ההנאה בפועל כל כך גדול והוא כביכול מרצה את האש ואת התשוקה שקדמה לו באופן שמחליף כח עם האש ונותן לאש כח להמשיך להשתוקק ולדלוק לנצח נצחים. כַּעֲיֵן זֶה מוּבָא בַּשֵּׁם ר' אִיצְחָק מִוּאֶלְאִין זצ"ל עַל הַפָּתוּב **"וְקוֹי ה' יִחְלִיפוּ כֹחַ"**, שֶׁהֵם מַחְלִיפִים אֶת כֹּחַ הַהֲנָאוֹת הַגּוֹף תְּמוּרַת הַשָּׂגַת הַתּוֹרָה. וכפי שבארנו שמחליפים את הנאות הגוף בהנאות הרוחניות, ממילא זוכים לנצח שהאש לא תכלה את השמן. וכן רואים שם בפסוק שכל זה הוא כנגד תכונת ה**עייפות** שיש באדם: (ישעיה מ, כט) **"נָתַן לַיָּעֹף כֹּחַ וּלְאִין אוֹנִים עֲצָמָה יִרְבֶּה: וַיַּעֲפּוּ נְעָרִים וַיִּגְעוּ וּבַחֲוָרִים כָּשׁוּל יִכָּשְׁלוּ:**

וקו'י ה'ה' יחליפו כח יעלו אבר פנשרים ירוצו ולא יגעו ילכו ולא ייעפו". כי עייפות מביאה לשינה שהיא אחד משישים במיתה, וכפי שבארנו שיש עייפות החומר שהרע מכלה את עצמו והולך ומסתיים, מה שאין כן אלו שמשתוקקים לרוחניות "יחליפו כח ולא ייעפו".

וכן התשוקה והצפייה שקיימת אצל עם ישראל לגאולה השלימה, היא בסוד אש גדולה שההנאה והתענוג שיבואו בסוף יהיו עוד יותר גדולים, לכן הם יביאו אותנו לתחית המתים ויבולע המות לנצח, כי נזכה ל"קו'י ה' יחליפו כח", כמובא בגמרא (סנהדרין צב:) **אוֹתָן אֵלֶּף שָׁנִים שְׁעִתִּיד הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַחֲדָשׁ בָּהֶן אֶת עוֹלָמוֹ, שְׁנָאֹמֶר "וְנִשְׁגַּב ה' לְבָדּוֹ בַּיּוֹם הַהוּא", צְדִיקִים מָה הֵם עוֹשִׂים, הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה לָהֶם כְּנָפִים כְּנִשְׁרִים וְשָׁטִין עַל פְּנֵי הַמַּיִם, שְׁנָאֹמֶר "עַל כֵּן לֹא נִירָא בְּהַמִּיר אֶרֶץ" וְגו'.** וְשָׁמָּה תֵּאמַר יֵשׁ לָהֶם צֶעַר תִּלְמוּד לִוְמֹר "וְקוֹי ה' יחליפו כח, יעלו אבר פנשרים, ירוצו ולא יגעו, ילכו ולא ייעפו". וכן מובא ברמח"ל ('תיקונים חדשים' תשס"ו) **בְּחִילָא דְּצִפּוּיָא דְּמַצְפָּאן לְמַלְכָּא. כְּדָא אֲתָּ אָמַר "לִישׁוּעָתָךְ קוֹיָתִי ה'" בְּגִין הֵהִיא יְשׁוּעָה דָּא שְׂכִינְתָּא, יִשְׂרָאֵל מַצְפָּאן לְמַלְכָּא, וְגַרְמִין לְמַלְכָּא דְּלֹא יִתְרַחֵק מִינָּה, וּבְגִין כֵּךְ "יחליפו כח". כְּדִין "ירוצו ולא יגעו" לֹאקְמָא יִשְׂרָאֵל עַל אֲתֵרִיהוֹן, בְּכַמָּה שְׁרָשִׁין מְקוּרִין עֲלָאִין. "ילכו ולא ייעפו" לֹאזְמָנָא לְיִשְׂרָאֵל כָּל צִרְכֵיהוֹן. וְעוֹד "ירוצו ולא יגעו" לֹאמְשָׁכָא לְיִשְׂרָאֵל כְּמָה נְהוּרִין כְּמָה בְּרַכָּאן. "ילכו ולא ייעפו" לֹאקְפִיָּא כְּמָה סִטְרִין בִּישִׁין. עֲלִיָּהוּ כְּתִיב "וַיַּעֲבֹר מִלִּפְנֵיהֶם וְה' בְּרָאשִׁים" זַפְּאָה חוֹלְקָהוֹן. וּבִיתֵר עוֹמֵק נִרְאָה לְבֹאֵר שֶׁתְּשׁוּקָה הִיא בַּחֲנִינָה מִיֵּין נֹקֵבִין בְּסוּד אֲתֵעֲרוּתָא דִּלְתַּתָּא שֶׁמִּשְׁתַּוֵּקֵק לִקְבֹּל אֶת הַהֲנָאָה שֶׁהִיא בַּחֲנִינָה מִיֵּין דּוֹכְרִין, וְכִידּוּעַ שֶׁבְּזִמָּן הִיחּוּד יֵשׁ חִילּוּף בִּין דַּמָּה עִם מָה דַּבֵּן, שֶׁהִזְכֵּר נֹתֵן מֵהָאֹר שֶׁלּוֹ לִנְקֵבָה, וְהִיא נֹתֵנָה מֵהָאֹר שֶׁלּוֹ לִזְכֹּר, וְזֶה הַסּוּד שֶׁל הַכְּתוּב "וְקוֹי ה' יחליפו כח" שֶׁאֵלּוֹ שֶׁהִשְׁתַּוֵּקֵק לִגְאוּלָּה לִּהְיוֹת קְרוֹבִים לֵה' זֹכִים לִהְיוֹת בְּזִמָּן הִיחּוּד הַעֲלִיּוֹן שִׁיחִיָּה לַעֲתִיד לְבֹא וּלְקַבֵּל אֶת הָאוּרוֹת שֶׁל הַחִילּוּף שִׁיחִיּוֹ בְּזִמָּן הִיחּוּד, וְכִפִּי שֶׁבִּאֲרָנוּ שֶׁבְּחִילּוּף הַזֶּה טֶמּוֹן חֵי הַנִּצְחָה, וְכֵן מִבְּאֵי מֵהֲרָה"ג ר' יִצְחָק גִּנְזְבוֹרֵג שְׁלִיט"א שֶׁהִפְסוּק (יִשְׁעִיָּה מ, לא) **"וְקוֹי הוֹי"ה יחליפו כח"** בְּגִימַטְרִיָּא ד' פַּעֲמִים יִסּוּד כִּנְגֵד ד' מִיָּלִים שֶׁבְּגִימַטְרִיָּא. וּמִבְּאֹר לְדַבְרֵינוּ שֶׁהִיִּסּוּד עוֹשֶׂה אֶת הַחִילּוּף כְּשֶׁמִּחְלֵק אֶת הַשֹּׁפַע לְד' חֲלָקִים מ"ה וּבִין דַּמָּה, וּמ"ה וּבִין דַּבֵּן.**

וכן מובא בשם הגר"ח מבריסק זצ"ל שְׁנֵס חֲנֻכָּה הִיָּה בְּאֵשׁ שְׁשִׁרְפָה רַק שְׁמִינִית מֵהַשָּׁמֶן בְּכָל יוֹם, וְלֹא הִיָּה נֵס בְּשָׁמֶן שֶׁהִתְרַבָּה, דָּאִם הִיָּה נֵס בְּשָׁמֶן, זֶה הִיָּה פְּסוּל לְהַדְלָקָה, כִּי זֶה שָׁמֶן שֶׁל נֵס וְלֹא שָׁמֶן זִיָּת, דִּהְיָתָה מְעַרְבֶּת בְּאֵשׁ הַגְּשָׁמִית גַּם אֵשׁ רִוְחָנִית כְּמוֹ בִּסְנָה, וְכֵשֶׁם שֶׁבִּסְנָה הָאֵשׁ לֹא כִלְתָה אֶת הַסְּנָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב **"הַסְּנָה אֵינָנוּ אֶפְלֹ"**, כֵּךְ בְּחֻנְפָה הַשָּׁמֶן לֹא כָּלָה, דָּאֵשׁ רִוְחָנִית דּוֹלָקֶת וְאֵינָה מְכֻלָּה, כִּפִּי שֶׁבִּאֲרָנוּ שֶׁכָּל עֲנִין הַכְּלִיּוֹן בָּא מִכַּח הָרַע שֶׁבְּבִרְיָאָה שֶׁהוּא מְלִשׁוֹן רְעוּעַ שֶׁכָּלָה וּמְכֻלָּה.

וכן שמעתי מהרה"ג ר' אהרן ברדה שליט"א שֶׁרַע הוּא מְלִשׁוֹן שֶׁבֶר, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהילים ב, ט) **"תִּרְעַם בִּשְׁבֶּט בִּרְזֶל"**, וּמִבְּאֹר הַרְדֵּק. **"תִּרְעַם" פְּרוּשׁוֹ תִּשְׁבָּרֵם.** וְהַטּוֹב הוּא דִּבְרַ שְׁלָם וְלֹא שֶׁבֶר, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב **"לֹא טוֹב הִיּוֹת הָאָדָם לְבַדּוֹ"**

כי הוא לא שלם אז הוא לא טוב, וכן התורה שהיא "תורת ה' תמימה" ושלימה נקראת "לקח טוב", ומבואר לדברינו שהרע הוא מלשון רעוע, וזה המהות של דבר שבור שאינו שלם שאין לו קיום ונזרק לאשפה, מה שאין כן דבר שלם שיש בו שימוש עומד וקים ולא נזרק.

וביתר עומק נראה להוסיף על פי מה שלימד הרמח"ל בענין הנהגת היחוד, שה' מסובב גם את הרע שבעולם שבסוף יביא לתוצאות הטובות של יחוד ה' שיהיה לעתיד לבוא, וזה נרמז בענין הרע שהוא רעוע ושביר, כי גם השבר יכול להתחבר לשברים אחרים ולשמש בסוף שיצא ממנו דבר שלם, גם אם אלו שעשו אותו לא כיונו לכך, ה' יאסוף את השברים של הרע להוציא גם מהם את היחוד השלם. וכן מצינו בגמרא (סוטה לד:): **"שֶׁלַח לְךָ אֲנָשִׁים וְיִתְרוֹ אָמַר רִישׁ לְקִישׁ שֶׁלַח לְךָ לְדַעְתֶּךָ, וְכִי אָדָם בּוֹרֵר חֶלֶק רַע לְעַצְמוֹ, הֵינּוּ דְכָתִיב 'וַיִּיטֵב בְּעֵינֵי הַדָּבָר', אָמַר רִישׁ לְקִישׁ 'בְּעֵינֵי' וְלֹא בְּעֵינֵי הַמָּקוֹם. וּמִבְּאֵר ה'מֵאִיר' וְאֵף עַל פִּי שֶׁהַכְּתוּב מוֹכִיחַ שֶׁבְּמִצְוֹת הַשֵּׁם נַעֲשֶׂה וְכִדְכָתִיב 'שֶׁלַח לְךָ' אֵין זֶה כְּלוּם, שֶׁאֵין אָדָם בּוֹרֵר חֶלֶק רַע לְעַצְמוֹ בְּמֵה שִׁיּוּדַע שֶׁהוּא רַע, וְכֵל שֶׁכֵּן שֶׁאֵין הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִצְוָה לַעֲשׂוֹת דָּבָר שְׁסוּפּוֹ לְבֹא לִידֵי תַקְלָה, אֲלֵא הֵם שֶׁאֵלּוּ כֵּן וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב בַּתּוֹרָה 'וְתֹאמְרוּ נִשְׁלַח אֲנָשִׁים לַפְּנִינִי' וְהִקְבֵּה אִמְרֵי שֶׁלַח לְךָ לַדַּעְתֶּךָ כְּלוֹמַר שֶׁאֵין מֵעַכְבָּ. וְרוֹאִים שֶׁהַבְּחִירָה בְּרַע נִקְרָאת 'חֶלֶק רַע' וְכִמוֹ שֶׁאִמְרָנוּ שֶׁהֵרַע בְּמַהוּתוֹ הוּא שֶׁבֵּר וְחֶלֶק מֵהַשֵּׁלֶם, וְעַל זֶה אֹמֶרֶת הַגְּמָרָא שֶׁמִּצַּד הַקְּב"ה לֹא יִתְּכֵן שֶׁתְּבוֹא הוֹרָאָה לְבַחֲרוֹ ב'חֶלֶק רַע', וְמֵה שֶׁה' אָמַר 'שֶׁלַח לְךָ' זֶה הִיָּה בְּגִלָּל שֶׁהֵם בִּקְשׁוּ, וְה' אָמַר שֶׁלַח לְךָ לַדַּעְתֶּךָ כִּי בְּדֶרֶךְ שֶׁאִדָּם רּוֹצֵה לִילֵךְ מוֹלִיכִין אוֹתוֹ. וְכֵן צִירּוּפֵי הַמִּילִים **טוב ורע** מופיעים 13 פעמים בכל התורה כמנין **אח"ד**, לרמז שבשביל להגיע להנהגת היחוד שה' יהיה אחד ושמו אחד, ה' משתמש בצירוף של **טוב ורע** יחד כדברי הרמח"ל. ומאידך המילה **"טוב"** בלי תוספת אות מופיע בכל התורה 35 פעמים כמנין **יהוד"י**, כי הטוב האמיתי נמצא רק בקדושה בכלל ישראל.**

כתוב (שמות ל, יא) **"וְנִתְּנוּ אִישׁ כֶּפֶר נַפְשׁוֹ לַה' בִּפְקֹד אֹתָם וְלֹא יִהְיֶה בָהֶם נֶגֶף בִּפְקֹד אֹתָם"**. וּמִבְּאֵר רַש"י **"וְלֹא יִהְיֶה בָהֶם נֶגֶף"**, שֶׁהַמִּנִּין שׁוֹלֵט בּוֹ עֵין הָרַע, וְהַדָּבָר בָּא עֲלֵיהֶם, כְּמוֹ שֶׁמִּצִּינוּ בִּימֵי דָוִד. נִרְאֶה לְפָרֵשׁ הַטַּעַם שֶׁאֵם מוֹנִים אֶת יִשְׂרָאֵל זֶה מִבְּאֵר נֶגֶף, דְּכָל דָּבָר שֶׁהוּא מְגַבֵּל שִׁיף לָרַע, דָּרַע הוּא מִלְשׁוֹן **רעוע**, שֶׁהוּא מֵט לִפְלֹ. וְכֵן שֶׁרַשׁ הָרַע בְּעוֹלָם הוּא מִשְׁבִּירַת הַכִּלִּים שֶׁהִיָּתָה בְּזִמְנֵי בְּרִיאַת הָעוֹלָם, כְּמוֹבָא בְּעֵץ חַיִּים לְהַאֲרִיז"ל (שַׁעַר א' ח"א ע' ד'). וְשִׁבְרִית הַכִּלִּים מְרַמֶּזֶת עַל דָּבָר שֶׁבּוֹר שֶׁהוּא מֵט לִפְלֹ וְכִבְיָכּוֹל עוֹמֵד לְהַסְתִּים. כִּךְ כָּל דָּבָר מְגַבֵּל, שִׁישׁ לוֹ סוּף, וְהוּא זְמַנִּי, זֶה שִׁיף לָרַע, וְזוֹ הַמַּהוּת הַפְּנִימִית שֶׁל הַמִּשְׁגָּר רַע, דְּדָבָר שֶׁשִׁיף לְקַדְשָׁה הוּא נִצְחִי הֵיּוֹת שֶׁהוּא מְחַבֵּר לְאֵין סוּף. וְכֵן מוֹבָא בְּרַמְבַּ"ן שֶׁהַמּוֹשֵׁג **טוב** הוּא דָּבָר שֶׁקִּיִּים לְנִצָּח: (בראשית א, ד) **"וִירָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב"**, שְׂרַצָּה בְּקִיּוּמוֹ לַעַד וְכו', גִּזַּר בָּהֶם הַקִּיּוּם, וְאָמַר בָּהֶם **"וִירָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב"**. וְכֵן מוֹבָא בְּרַמְבַּ"ן (בראשית ב, יח) **"לֹא טוֹב הִיּוֹת הָאָדָם לְבַדּוֹ"**, ה"טוב" הוּא הַקִּיּוּם כֹּאשֶׁר פִּירְשְׁתִּי בְּמֵאמְרִי **"וִירָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב"**. וְאֵם מוֹנִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, זֶה הוֹפֵךְ אֶת כָּלל יִשְׂרָאֵל לְדָבָר מְגַבֵּל, שֶׁהֵם מְסַפְּרִים מְסִים, וְלֹא יוֹתֵר, וְזֶה

מקשר אותם עם הרע, וגורם נגף שבא מן הרע. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יהודה ר. שליט"א שהר"ת של רע מכלה את עצמו הוא אותו ר"ת של אש רוח מים עפר, ומבואר לדברינו דד' יסודות אלו שהם מסמלים את עולם החומר יש להם כליון, כמו כל דבר גשמי שמתכלה והחומר לא נשאר, והטעם מדוע החומר מתכלה הוא אותו טעם מדוע הרע מכלה את עצמו, כי הרע קשור עם עולם החומר שרובו רע והקליפות שולטות בו, וכל מה שהוא רע הוא רעוע ואין לו קיום נצחי.

וכן מובא ב'תניא' (שער היחוד פ"ז) והתשובון מורה על מעוט האור והחיות מעוט אחר מעוט עד שלא נשאר ממנו אלא בחינה אחרונה שהוא בחינת התשובון ומספר. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שהשתלשלה בגשמיות המדידה בסנטי מטר ר"ת ס"מ, לרמז שהמדידה שיכת לחלק הס"מ. וכן שמעתי מהרה"ג ר' משה צוריאלי שליט"א שאמת בגימטריא אין מספר. לרמז שעל פי האמת אין מספר וגבול לשום דבר, כי הכל אלקות בבחינת אין סוף, ורק בקלפה משתלשלים הענינים באפן שכלפי חוץ נראה שיש מספר וגבול.

וכן מובא מהרה"ג ר' משה שכטר שליט"א על הפסוק: (תהילים קמז, ד) "מונה מספר לכוכבים לכלם שמות יקרא: גדול אדונינו ורב כח לתבונתו אין מספר: מעודד ענוים יהי"ה משפיל רשעים עדי ארץ" ר"ת ד' כ"ו מל"א, היינו שלא נחשוב שיש מספר לד' שמות יהי"ה במיליון שעולים רל"ב כמנין "ורב כח", ושזה כביכול הכח של שמות יהי"ה במספר הזה, חס ושלוש שהרי "לתבונתו אין מספר" כי אין סוף לא נמדד במספרים כיון שהוא אין סוף, וכל הענין של ד' כ"ו מל"א שעולה כמנין "ורב כח" זה רק השתלשלות שיוורד במספר הזה, אבל על פי האמת אין לו מספר כלל. וכן הפסוק "יהי אור" עולה רל"ב, כי האור משתלשל במספר הזה למרות שהוא אין סופי. וכן הפסוק (תהילים כט, יא) "יהי"ה עז לעמו יתן יהי"ה יברך את עמו בשלום" בגימטריא רל"ב, והר"ת של "יברך את עמו בשלום" אבי"ע, היינו האור אין סוף שיוורד בעולמות אבי"ע ומשתלשל במספר הזה. וכן מובא מהרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א ש**בפריאה יצירה עשיה** בגימטריא ג' פעמים אשה. כדברי הרמח"ל שעולמות אלו הם בחינת נקבה ביחס לעולם האצילות שהוא בחינת זכר. ובעולם הנקבה משתלשל ענין המספרים.

כסופא לעלמא דאתי

מצינו בגמרא (תמיד לב:) מעשה באלכסנדרוס מוקדון שהגיע לפתח גן עדן, אמר להם אני מלך וחשוב אני, תנו לי דבר אחד מגן עדן וכו', נתנו לו גלגל עין של אדם. נראה דלכן נתנו לו גלגל עין, דרמזו לו דהנאת גן עדן היא רוחנית ולא גשמית, והעין היא איבר רוחני, כמובא ב'אור החיים' (דברים לב, י) שהעין אינה סובלת את אצבע האדם, כי העין רוחנית והאצבע גשמית, ואין הרוחני סובל את הגשמי.

ואפשר ללמד מאברהם אבינו שפדי להשיג את הפתח הגשמי של גן עדן במערת המכפלה, הוא שלם בכסף גשמי, ובכסף מבחר "עבר לסחר" כן מי שמשתוקק לגן עדן עצמו שהוא רוחני, ישקיע בכסף הרוחני שהוא כסופין לחכמת התורה. וכן

מצינו בזהר (חיי שרה קכג) **"וישקל אברהם לעפרון את הפסוף הגדול של אלו עולמות וכסופים ארבע מאת שקל פסוף" ארבע מאות עולמות והנאות וכסופים, "עבר לסחר" רב נחמן אמר שיעבר כל שערי שמים, וירושלים של מעלה ואין מוחה בידה.** רואים שאברהם זכה לפתח גן עדן בזכות הכסופין וההשתוקקות שהיו לו לגן עדן. והפסוף הגשמי סמל את הכסופין שהיו לו לזכות בגן עדן. וכדבארנו שבזכות שאדם משתוקק לגן עדן והוא עוסק בתורה ומצוות להראות שהוא מבין ויודע שדברים אלו הם ההנאה האמתית והתענוג האמתי, הוא יזכה להתענג עליהם בגן עדן.

ועוד נראה נראה לבאר שה**כיסופים** לעולמות הכיסופים היינו כיסופים לרוחניות, עוזרים שלא נבוא בכיסופא ובבושה לעולם הבא, כמו שרואים בזהר במה מקומות שרשב"י אמר שהוא חייב ללמוד וללמד את סודות התורה, כדי שלא יבוא בבושה ובכסופא לעולם הבא: (זוהר חדש שיר השירים) בא וראה, כל מי שהולך לעולם ההוא בלי ידיעה, אפלו יש בו מעשים טובים רבים, מוציאים אותו מכל השערים של העולם ההוא. צא וראה מה כתוב כאן, הגידה לי, אמר לי סודות החכמה העליונה, איך אתה רועה ומנהיג את אותו העולם העליון, למד אותי סודות החכמה שלא ידעתי ולא למדתי עד כאן, **כדי שלא אהיה בבושה** בתוך אותן הדרגות העליונות שאני נכנס ביניהם, שהרי עד כאן לא הסתפפתי בהם. (ח"ג רפז:) אמר רבי שמעון הא השתא שעתא דרעותא הוא. ואנא בעינא למיעל בלא פסופא לעלמא דאתי. והא מלין קדישין דלא גליאן עד השתא, בעינא לגלגא קמי שכינתא, דלא יימרון דהא בגרועותא אסתלקנא מעלמא. (ח"ג רצא:) והשתא שרינא לגלגא מלין, בגין דלא איעול בכסופא לעלמא דאתי. והא שרינא אימא. (זוהר חדש תיקונים) מתניתין בארבע תקיפין דרוחי דעלמא. והמשפילים יזהרו. מאן משפילים, אליו דינעו לאסתכלא ביקרא דמארהו, וינעו רזא דחכמתא למיעל בלא פסופא לעלמא דאתי, אליו זהירין קזוהרא עלאה. ורשב"י מלמד אותנו עוד עומק שמי שבא לשמים אף על פי שהוא בעצמו השיג ולמד זה לא מספיק, צריך גם ללמד ולגלות לאחרים אחרת הוא יהיה בכסופא בעולם הבא שלא השלים את שליחותו בעולם. וכידוע הסוד של נהמא דכסופא שאוכלים בעולם הבא אלו שלא השלימו שליחותם ותיקונם, והם מקבלים כמו אדם שמקבל צדקה וחסד שיש לו בושה בזה. וככל שהאדם יהיה לו יותר כיסופין לרוחניות, ולא יתבייש מהמלעיגים עליו בעבודת ה', יהיה לו פחות נהמא דכסופא בעולם הבא, ובנוסף הכיסוף הכי גדול יהיה כשיגלו מה היה הכיסוף של האדם בעולם הזה למה הוא השתוקק, ואם הוא התבייש מבני אדם או שהתבייש מהקב"ה שלא לעשות וקם ועשה. וכן האותיות כסופ"א לעלמ"א דאת"י התגלו בסיון אותיות אחד משני סינונים יחידים בתורה בפסוק שאברהם שקל את השקלים לעפרון: (בראשית כג, טז)

"וישקל אברהם לעפרון את הפסוף אשר דבר באזני בני חת ארבע מאות שקל פסוף עבר לסחר".

וכן מובא מהרה"ג ר' משה שכטר שליט"א שהפסוק על מיתת אהרן: (במדבר לג, לח) **"ויצל אהרן חפחן אל הר הקדש על פי יהוה וימת שם בשנת הארבעים לצאת בני ישראל מארץ מצרים בחדש החמישי באחד לחדש" ר"ת בל"י בוש"ה, לרמז שאהרן**

עלה בלי בושה וכיסופא לעלמא דאתי. וזה המשך למה שמובא ברש"י (ויקרא ט, ז) **"קרב אל המזבח" שהיה אהרן בוש וירא לגשת אמר לו משה למה אתה בוש לכך נבחרת**. ורואים שמשה אמר לאהרן **שלא יתבייש** מלגשת לעבודת הקרבנות, כי לכך נבחר, ובזכות שאהרן קם ועשה **ולא התבייש** זכה לעלות לעלמא דאתי בלי **בושה**. וכן מובא בהקדמת הספר 'שב שמעתתא' שהנשמה יורדת לעולם הזה בסוד **בור**, ואחרי שזוכה לעסוק בתורה ומצות היא בסוד **באר**. היינו שיש לה שפע מעצמה כי הבאר מסמל מעיין שנובע מעצמו ובור יש לו רק מה שמקבל מאחרים. ומבואר לדברינו שכל היסוד של עבודת ה' להעלות מיין נוקבין של תורה ומצות להיות בבחינת באר, ובשביל זה צריך **שלא להתבייש** מהמלעיגים עליו בעבודת ה', ולהיות **בכיסופין** לקב"ה לקום ולעשות שליחותו בעולם. ובספר 'אדרת אליהו' לבן איש חי מבאר (שמיני) **כי הוא ברוח קדשו הביט כי קרח ועדתו רוצים לעורר על הכהונה ורוצה קרח שיהיה הוא הכהן גדול, ולכן היה ירא מזה כי חשש פן אותו היום עצמו שהוא יכנס להקריב יעבור על קרח רוח שנאה וקנאה להתקנאות בו ויערער על הכהונה** לאמר מאי חזית דאהרן יהיה כהן אנכי אהיה כהן שגם אנכי משבט לוי ומאי רבותיה דאהרן ממני, וכמו שהיה כן באמת אחר כך שערער על הכהונה ולכן היה ירא אהרן להתקרב לכהונה אותו היום פן תתעורר עליו מחלוקת קרח ועדתו. היינו שאהרן הבין שיהיו כאלו שיקטרגו על זה שהוא נבחר להיות כהן גדול, ולכן לא רצה לגשת אל הקדש, ומשה אמר לו **למה אתה בוש לכך נבחרת** שזה השליחות שלו עכשיו **שלא לבוש מהמלעיגים עליו בעבודת ה'**, ולקום ולעשות שליחותו.

מְצִינּוּ בַּמִּדְרָשׁ (תנחומא פ' צו, ז) **אָמַר ר' יְהוֹדָה כָּל מִי שֶׁהוּא עוֹנֶה אָמֵן בְּעוֹלָם הַזֶּה, זוֹכֶה לַעֲנוֹת אָמֵן לְעוֹלָם הַבָּא, אָמַר ר' עֲקִיבָא כָּל מִי שֶׁאֹמֵר שִׁירָה בְּעוֹלָם הַזֶּה, זוֹכֶה לֵאמֹר שִׁירָה בְּעוֹלָם הַבָּא. וְכֵן בַּמִּדְרָשׁ** (ילקוט תהלים תתלג) **אָמַר רִיב"ל כָּל מִי שֶׁהוּא נִכְנָס לְבֵית הַכְּנֶסֶת וּלְבֵית הַמִּדְרָשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה, זוֹכֶה וְנִכְנָס לְבֵית הַכְּנֶסֶת, וּלְבֵית הַמִּדְרָשׁ, לְעוֹלָם הַבָּא. רואים שֶׁהַהֲנָא בְּעוֹלָם הַבָּא הִיא מְעֻנֶּיֶת אָמֵן, וּמֵאֲמִירַת שִׁירָה, וּמֵבִית הַכְּנֶסֶת וּמֵבִית הַמִּדְרָשׁ, וְזֶה גּוֹפֵא הַשֶּׁכֶר לַעֲתִיד לְבֹא וְכַדְבָּאֲרָנוּ, דְּזֶה גּוֹפֵא כָּל הָעוֹלָם הַבָּא שְׁמֵרְגִישִׁים בְּתוֹרָה וּבַעֲבוּדַת ה' עֲצָמָה אֶת הַתַּעֲנוּג הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר** **"כִּי הֵם חִיֵּינוּ וְאֶרֶץ יִמִּינוּ" ממש.**

נִרְאָה דְּלִכְּנָן קוֹרְאִים לָזֶה "גֵּן עֵדֶן" וְלֹא "בֵּית עֵדֶן" או "מְקוֹם עֵדֶן", לְרַמֵּז עַל גֵּן פְּרִשְׁיּוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁמֵּהַתּוֹרָה עֲצָמָה נִמְשָׁךְ הָעֵדֶן, וּמִגֵּן פְּרִשְׁיּוֹת אֵלּוּ נִהְנֵים שָׁם. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהָר (תיקונים סב.) **וַיִּנְחֵהוּ בְּגֵן עֵדֶן לְעֲבֹדָה וּלְשִׁמְרָה, לְעֲבֹדָה בְּמַצּוֹת עֲשֵׂה, וּלְשִׁמְרָה בְּמַצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, מִפְּנֵי שֶׁהִיא גֵּן סִדְרֵי הַתּוֹרָה, וְהִיא עֵדוֹן הַתּוֹרָה. וְכֵן הַכְּתוּב (בראשית ב, טו) "וַיִּנְחֵהוּ בְּגֵן עֵדֶן לְעֲבֹדָה" בְּגִימְטְרִיא עֲשֵׂה. וְכֵן הַמֶּלֶךְ הַ613 מִתְחִילַת הַתּוֹרָה הִיא "וַיִּקַּח" (בראשית ב, טו) "וַיִּקַּח ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם וַיִּנְחֵהוּ בְּגֵן עֵדֶן לְעֲבֹדָה וּלְשִׁמְרָה". וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' דוד וַיִּצְמַן שְׁלִיט"א ש"וּיִקַּח" אוֹתִיּוֹת חוֹק"י, לְרַמֵּז עַל חוֹקֵי הַתּוֹרָה שֶׁנִּכְלָלִים כָּאֵן. וְכֵן שִׁמְעָתִי בִשְׁם הַרַה"ג ר' יצחק הַמּוֹבְרָגֶר זצ"ל שְׁחִישַׁב אֶת הַמִּילָה 620 מִתְחִילַת הַתּוֹרָה כִּמְנִין כַּת"ר**

שכולל **תרי"ג** מצות דאורייתא וז' מצות דרבנן, והגיע למילה "**לעבדה**" ששם הזהיר דורש את קיום המצות כדלעיל. וכן מצינו בזהר (תיקונים מט): **נהר יוצא מעדן, מה הוא, מצוות עשה ומצוות לא תעשה, כחשבון נה"ר, נה"ר ה"א ר"ש.** וגם כאן רואים שהעדן הוא התורה, ונהר שיוצא משם הוא התרי"ג מצוות.

מצינו ברש"י (בראשית כג, ט) **"בכסף מלא"** וכן דוד אמר לארונה **"בכסף מלא"**, נראה דלכן אברהם ודוד קנו את מערת המכפלה ואת מקום המקדש **"בכסף מלא"**, דהמלה **כסף** במלוי האותיות **כ"ף סמ"ך פ"א**, המרמזת על **כסף מלא** בגימטריא **אש** שמסמלת את התשוקה שבאדם כמובא בספר 'בית הלוי' (בראשית), ואברהם ודוד שילמו בכסף מלא לרמז על הכיסופים הגדולים שיש להם לפתח גן עדן ולמקום המקדש ולרוחניות בכלל. וכן הפתוב (בראשית כג, ט) **"ותן לי את מערת המכפלה אשר לו אשר בקצה שדהו בכסף מלא"** יתננה לי בתוככם בגימטריא **עץ החיים** לרמז שאברהם שלם בכסף מלא לזכות להתחבר לעץ החיים שבגן עדן שפתחו במקום הזה. וכן **"יתננה לי בתוככם"** בגימטריא **עץ החיים**. וכן בקרבנות הנשיאים הביאו: (במדבר ז, יג) **"קצרת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלילה בשמן למנחה"**. לרמז על הכיסופים להתקרבות לה' שיש במעשה הקרבנות. וכן בהשפעת יוסף לאחים מצינו בחינת **כסף מלא** בפסוק: (בראשית מד, א) **"ויצו את אשר על ביתו לאמר מלא את אמתחת האנשים אכל כאשר יוכלון שאת ושים כסף איש בפי אמתחתו"**. כי חיבור יוסף והאחים מסמל חיבור קב"ה ושכינתיה בסוד חיבור שתי משיחים, והכסף מלא מרמז על התשוקה של היחוד שמעורר את היחוד העליון. וכן אצל בלעם מצינו להבדיל את הכסף מלא בפסוק: (במדבר כב, יח) **"ויען בלעם ויאמר אל עבדי בלק אם יתן לי בלק מלא ביתו כסף וזהב לא אוכל לעבר את פי יהוה"** אלהי לעשות קטנה או גדולה". כי בלעם היה לו כיסופים לממון ולתאוות גשמיות כפי שרמז בדבריו שרוצה בית מלא כסף וזהב.

וכן האותיות כס"ף מל"א א"ש התגלו בנוטריקון יחיד בתנ"ך בשתי צירופים באותיות הטעמים בפסוק (איוב לד, כב) **"כ"י עיניו על דרכי איש וכל צעדיו יראה: אידחש ואין צלמות להסתר שם פלעי און: כ"י לא על איש ישים עוד להלך אלאל במשפט"**, הפסוק מדבר על משפט ה' שהכל גלוי וידוע לפניו כל מעשה האדם, ויש כאן רמז שהקב"ה בוחן את האדם ברצון ובתשוקה שלו לאיזה דברים הוא נכסף והיכן האש שלו בערה, ולכן זה נרמז באותיות הטעמים שמסמלים את כתר האותיות, כי הרצון והתשוקה נמצאים בכתר של האדם.

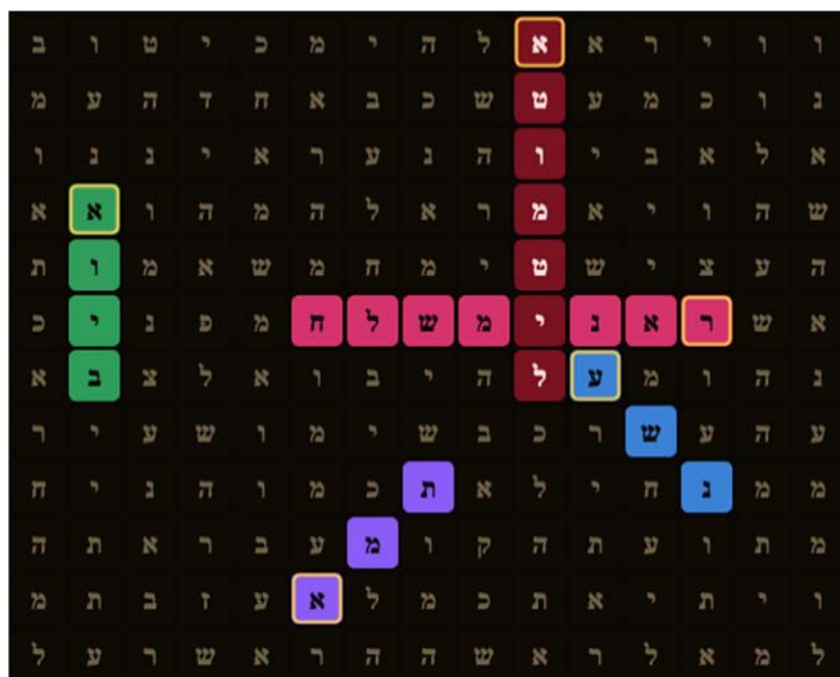
כתוב (מלאכי ג, ב) **"ומי מכלל את יום בואו ומי העמד בהראותו כי הוא כאש מצרף וכבירית מכבסים: וישב מצרף ומטהר כסף וטהר את בני לוי וזקק אתם בזהב וכסף"**. נראה שיש כאן רמז בפסוק שבזמן הגאולה ה' מצרף ומזקק את ישראל כאש המצרפת את הכסף, היינו שבדק אצל כל אחד מה האש והתשוקה שלו, ולמה הוא כוסף, וזה עיקר הזיכוך כמו שהיה במכת חושך במצרים שאלו שלא השתוקקו לצאת מתו במכת חושך.

**והיה כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלהיך נותן לך נחלה
וירשתה (כו א).**

אין והיה אלא לשון עתיד, דכתיב (מכה ד) והיה באחרית הימים יהיה הר הבית נכון בראש ההרים, ונישא הוא מגבעות, והיה באחרית הימים הם ימי המשיח, ונחמה זו אמר אותה ישעיהו הנביא ז"ל בזה הלשון הר בית ה' הוא הר הבית, נכון בראש יהיה חשוב ורצוי בעיני כל העמים, במעלת החשיבות ביותר. עוד והיה יום אחד הוא יודע לה' לא יום ולא לילה, והיה לעת ערב יהיה אור, והיה כי תבא אל הארץ, גמט' תשפ"ו כשיבוא מלך המשיח גם כן גמטריא תשפ"ו 786 אז הקב"ה נותן לנו את ארץ ישראל לנחלה כולה לפי גבולות הרמוזים בתורה, והיה כי תבא אל ס"ת אליה הוא יבוא עם משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

בראשי / בראשי, זכריה בן אליהו / עמוד 485
מאתר אוצר החכמה

ציטוט מתוך הספר של המקובל רבי זכריה בראשי זצ"ל בו מרמז על פרשת 'כי תבוא' תשפ"ו.

צופן אטום ט"ל מהרה"ג ר' אברהם הירש שליט"א ונוסף: איר"ן משל"ח או"ב.

דילוג 7,265 - 1 קדימה | גימטריה 105 | שמות ל"ה:כ - ויקרא כ"ב"ח - 837 פסי

ממצאים בגימטריה
 חפש מילה מספרת ב-
 שוריא מופיעה בחלון
 מילה בתוך מילה תיא
 העיגול להחליף.

חפש מילה

איכות הצופ

הצע

מד קרבה — כח

רק מקרב ביותר

ליטמוט צ

א

פרס

רוסיה

סין

מושוח

תשטו

אלול

אירוב

התאם

חום

סימון

שחקן קישור

שמוד תמונה

סרט-הצופ

תלת-מימד

שמוד לתיק המחקר

! תקש אות לתיקים בתורה - מותאם למסך - צבט/± להגדיל

צופן נורא נוראות: אטו"ם טי"ל, אמ"ת תשפ"ו אלר"ל, פר"ס רוסי"ה סי"ן ארה"ב.

והוסיף הרה"ג ר' אברהם הירש שליט"א שיש רצף אותיות ל' א"ב אטו"ם בפסוק: "שויתי ה' לנגדי תמיד כי מימיני בל

אמוט". והוסיף הרה"ג ר' ניסים דבוש שליט"א שפצצת אטום גוג ומגוג בגימטריא תשפ"ו.

הצופן התנכ"י • אטום טיל

דילוג 7,265 • גימטריה 105 • עדות, לא ניבוי

ר	א	מ	ר	א	ל	י	ה	ה	ט	י	ב	א	כ	ד	כ	ו	א	ש	ת	ה	ו	א	מ
ב	נ	י	ל	מ	ע	נ	ת	ב	ר	כ	כ	נ	פ	ש	י	ו	י	ג	ש	ל	ו	ו	י
ל	ב	ל	י	ה	ג	י	ד	ל	ו	כ	י	ב	ר	ח	ה	ו	א	י	ו	י	ב	ר	ח
ר	א	ו	ב	נ	ו	י	ש	כ	ב	א	ת	ב	ל	ה	ה	ס	ו	ל	ג	ש	א	ב	י
ר	י	ס	י	פ	ר	ע	ה	א	ש	ר	א	ת	ו	ב	מ	ש	מ	ר	ב	י	ת	א	ד
א	ת	ש	מ	ע	ו	נ	ו	י	ב	א	ה	א	י	ש	א	ת	ה	א	נ	ש	י	מ	ב
א	ר	ב	ע	י	מ	ו	מ	א	ת	ש	נ	ה	ו	י	ק	ר	ב	ו	י	מ	י	י	ש
ו	צ	א	א	ת	ע	מ	י	ב	י	י	ש	ר	א	ל	מ	מ	צ	ר	י	מ	ו	י	י
ר	ע	ה	ה	ת	פ	א	ר	ע	ל	י	ל	מ	ת	י	א	ע	ת	י	ר	ל	כ	ו	ל
ל	כ	מ	כ	א	ש	ר	ד	ב	ר	ו	ש	מ	ר	ת	מ	א	ת	ה	ע	ב	ד	ה	ה
מ	ר	מ	צ	ו	ת	י	ו	ת	ו	ר	ת	י	ר	א	ו	כ	י	י	ה	ו	ה	ג	ת
ב	י	ש	ל	מ	ש	נ	י	מ	א	מ	ל	א	י	מ	צ	א	ה	ג	ב	ו	ב	נ	ק
ב	ע	פ	נ	ת	י	ו	מ	מ	נ	ו	ת	ה	י	י	נ	ק	ר	ג	ת	י	ו	ו	צ
כ	נ	ת	ו	ל	א	ת	ע	ש	ו	כ	מ	ה	ו	ק	ד	ש	ה	ו	א	ק	ד	ש	י
י	צ	א	ו	כ	ל	ע	ד	ת	ב	נ	י	י	ש	ר	א	ל	מ	ל	פ	נ	י	מ	ש
ת	ה	פ	ע	מ	נ	י	מ	ב	ת	ו	כ	ה	ר	מ	נ	י	מ	ע	ל	ש	ו	ל	י
ו	נ	פ	ש	א	ש	ר	ת	ג	ע	ב	כ	ל	ד	ב	ר	ט	מ	א	א	ו	ב	ב	ב
ה	ו	א	ת	ה	ר	א	ש	ו	י	ק	ט	ר	ע	ל	ה	מ	ז	ב	ח	ו	י	ר	ח
ו	ב	ע	ר	ב	א	ו	כ	ל	כ	ל	י	ע	ו	ר	ו	ו	צ	ו	ה	ה	כ	ה	נ
ו	ע	ז	ב	מ	ח	נ	ה	א	ו	א	ש	ר	י	ש	ח	ט	מ	ח	ו	צ	ל	מ	ח
ב	ר	א	ל	א	ה	ר	נ	ו	א	ל	ב	נ	י	ו	ו	א	ל	כ	ל	ב	נ	י	י
ב	ה	י	ר	ד	פ	ו	ו	נ	פ	ל	ו	א	י	ב	י	כ	מ	ל	פ	נ	י	כ	מ
ג	ע	י	א	ל	ב	נ	ע	כ	ר	נ	ו	צ	ב	א	ו	ו	פ	ק	ד	י	ה	מ	א
ז	ר	ו	ת	ע	ר	ל	א	י	ע	ב	ר	ע	ל	ר	א	ש	ו	ע	ד	מ	ל	א	ת
ל	א	ה	י	ה	ו	ח	ד	ל	ל	ע	ש	ו	ת	ה	פ	ס	ח	ו	נ	כ	ר	ת	ה
ע	ל	ה	מ	ו	ב	ע	מ	ד	ע	נ	ג	א	ת	ה	ה	ל	כ	ל	פ	נ	י	ה	מ
ר	א	ל	ל	כ	מ	מ	ת	ג	ה	נ	ת	ב	י	מ	ל	י	ה	ו	ה	ל	ע	ב	ד
ל	ע	ש	ו	ת	ק	ט	נ	ה	א	ו	ג	ד	ו	ל	ה	ו	ע	ת	ה	ש	ב	ו	ב
ר	י	א	ל	ה	מ	ש	פ	ח	ת	ל	ו	י	מ	ש	פ	ח	ת	ה	ל	ב	נ	י	מ
ה	ב	ק	ר	ו	מ	ו	מ	ר	י	מ	ו	מ	ו	מ	ו	ב	ה	צ	א	נ	מ	מ	צ
מ	ת	ת	נ	ב	ו	ב	א	ר	צ	כ	נ	ע	ב	ע	ר	י	מ	ק	ל	ט	ת	ה	י
ה	ה	ו	א	י	ק	ר	א	א	ר	צ	ר	פ	א	י	מ	י	א	א	י	ר	ב	נ	מ
ל	ג	ו	י	מ	ר	ב	י	מ	מ	פ	נ	י	כ	ה	ח	ת	י	ו	ה	ג	ר	ג	ש
ה	מ	צ	ו	ה	ה	ז	א	ת	א	ש	ר	א	נ	כ	י	מ	צ	ו	ה	א	ת	כ	מ
ל	ה	י	כ	א	ת	ה	ו	ב	כ	ו	ת	כ	ו	ע	ב	ד	כ	ו	א	מ	א	מ	ת

תשפו

אטומטיל

המית

חכהעצק

מרקים

חמינ

הללויה

עוד הוספות מהרה"ג ר' אברהם הירש שליט"א על הצופן שהבאנו: חכ"ה ע"ת ק"ץ, אימ"ה, המי"ת.

הצופן התנכרי - אטום טייל

דילוג 19,880 - גימטריה 105 - עדות, לא ניכס

ה	ר	ה	ל	א	ת	י	ו	ס	ס	ו	י	א	מ	ר	י	ע	ק	ב	א	ל	ל	ב	נ	ש	ל	ח	ג	י	ו
ב	ש	ב	ע	ש	ג	י	ה	ש	ב	ע	ל	ק	מ	צ	י	מ	ו	י	ק	ב	צ	א	ת	כ	ל	א	ל	ש	
ק	ח	ת	מ	מ	י	מ	י	ה	י	א	ר	ו	ש	פ	כ	ת	ה	י	ב	ש	ה	ו	ה	י	ו	ה	מ	י	
ו	י	ל	ק	ט	ו	ה	מ	ר	ב	ה	ו	ה	מ	מ	ע	י	ט	ו	י	מ	ד	ו	ב	ע	מ	ר	ו	ל	
ה	ר	ג	ו	מ	א	ש	ר	ל	ב	ג	ו	ו	ה	י	ה	י	ל	ה	ר	ג	ו	ל	ב	ג	י	ו	ל	ח	
י	א	ה	ר	ג	ה	כ	ה	ג	י	מ	א	ת	ה	ג	ח	י	מ	א	ת	ה	ר	א	ש	ו	א	ת	ס		
ח	ד	ש	מ	ג	ו	ה	ע	מ	י	ד	ה	כ	ה	ג	ח	י	מ	א	ת	ה	ר	א	ש	ו	א	ת	ס		
נ	י	ה	ת	ו	ש	ב	י	מ	ה	ג	ר	י	מ	ע	מ	כ	מ	מ	ה	מ	ת	ק	ג	ו	ו	מ	ש	פ	
א	י	ל	א	ח	ד	כ	ב	ש	ג	ת	ו	ט	ל	ע	ל	ע	ה	ש	ע	י	ר	ע	ז	י	מ				
ת	א	ו	ב	ע	צ	מ	א	ד	מ	א	ו	ב	ק	ב	ר	י	ט	מ	א	ש	ב	ע	ת	י	מ	ו	ל		
ת	מ	ש	ה	ו	מ	מ	ח	צ	י	ת	ב	ב	י	י	ש	ר	א	ל	ש	ר	ח	צ	ה	מ	ש	ה	ג		
צ	ו	ה	ה	ח	ק	י	מ	ו	ה	מ	ש	פ	ט	י	מ	א	ש	ר	צ	ו	ה	י	ה	ו	ה	ל	ה	י	
א	ל	ה	י	כ	ג	ת	ג	ל	כ	ל	ר	ש	ת	ה	ל	א	י	ק	ו	מ	ע	ד	ח	א	ב	י	ש		
א	ר	צ	ו	י	א	כ	ל	ת	ג	ו	ב	ת	ש	ד	י	ו	י	ג	ק	ה	ו	ד	ב	ש	מ	ס	ל	ע	ו
ו	א	ל	י	א	ת	ח	מ	ש	ל	מ	ה	כ	י	מ	ה	א	ל	ה	ה	ל	מ	ג	ה	ע	ר	ה	ו	י	ע
ה	י	ג	ו	א	ש	ר	ל	ס	ג	י	מ	ש	כ	ב	ו	ס	ו	י	ש	מ	ע	פ	י	ג	ח	ס	ה	כ	ה
ל	כ	י	ע	ל	י	ג	ו	ו	מ	ר	ל	ה	מ	ה	ת	א	ג	ה	ה	ח	ד	ל	ת	י	א	ת	מ	ל	
ל	מ	ל	ח	מ	ה	ע	מ	ג	י	ג	מ	ו	י	ע	ר	כ	ו	א	ת	מ	א	י	ש	י	ש	ר	א	ל	
י	ה	מ	ו	י	מ	כ	ר	א	ת	מ	ב	י	ד	ס	י	ס	ר	א	ש	ר	צ	ב	א	ח	צ	ו	ר	ב	
ש	מ	ו	י	מ	ל	ט	א	מ	ע	ר	ע	ד	ל	מ	ו	י	ש	מ	ע	ו	א	ח	י	ו	ו	כ	ו	ל	

עוד צופן אטום טייל מהרה"ג ר' אברהם הירש שליט"א ונוסף: ל' א"ב תשפ"ו ישוע"ה, האר"ה עית"ה. ילל"ה, צוק"ה, מו"ת.

ער י ו ולאספך ודלהב תאכלכל כאשרעש ית יעדכל ים יהארץ זרע וקצ יר וקר	א ח : כא
ענהשד י תברחמפג יה ו ימצאהמלאך יה והעלע י נהם יסכמדברעלהע י נבדרש	א טו : ו
יצחק ולך לראל ארץ המר יה העלה ושם לעלה לאח זה הר יסאשראמר אל יך ו ישכ	א כב : ב
שק ועם ו ו יתפר ובאר אחות ו יר יכ וגם על יה ו יקרא מהשטנה ו יעתקמש ו יחס	א כו : כ
תמשכות יעשרתמג ים ולא נתג ואלה ים להרעעמד יאסכה יאמר נקד ים יה השכר	א לא : ז
דהארע ואל וא יל יבסה יל דהאית יע יש ואת יעלם ואחקרחאלהבג יעש ואשר ילד	א לו : ד
יבאאלפרעה ו יאמרפרעהאל י אסףחל וסחלמתי ופתרא י נאת ו ואב יעמעת יעל ו	א מא : יד
פרעה ולאד ו נלכלב ית ו ומשלבכל ארץ מצר יסמהר ו ועל ואלאב י ואמרתמאל י ו	א מה : ח
ילכ וגמאח י ו ו יפל ולפג י ו ו יאמר זה נג ולך לעבד ים ו יאמר אלהם י אפאלתי	א נ : יח
קחל ומבג יתפ וט יאלל לאשה תלדל ואחפ י נחסאלהראש יאכ זהל ו יסלמטמ	ב ו : כה
ת וחתג יסכגרי ים נעל יסכברגל יכס ואקלכמב ידכס ואכלחמאת ובתפ י ו נפסח	ב יב : יא
תבדכש ו יאמרמשה זההדכראשרצ זה יה והמלאהעחרמסג ולמטמרתלדורת יסכלם	ב טז : לא
ב יעתחשטנה וגטתה ואכל ואב יג יעמך ו תרסתאכלת זהשדהכ ותעשהלכרת	ב כג : יא
ללב ובבא ואלהק דעל זכר נלפג י יה והתח יד וסתאלחש ורמספפאתהא ור ים וא	ב כח : כט
ץלמחנה זה יהכצאתמשהאלההל יק ומ וכלהעם ונצב וא שפתחאהל ו והב יט וא	ב לג : ז
ורמאהכמהעם וד יהמשר ים ואדג יהמשר ים נחשתי ו ו יהעם וד ים וחשק יהסכ	ב לח : ט
ה ואשם ו נג ודעהחטאתאשרחטא ועל יה והקר יב והקהלפרב נבקרחחטאת והב י	ג ד : יג
מ ונהכבדם ונהטא הקט ירהם ובהכאשרצ זה יה והאיתמשה ואתהכשור ואתהע ורש	ג ט : י
י יה והפתחאהלם ועד ולקההכה ואתהכבשהאחד והקר יבאת ולאשם ואתלבהשגן	ג יד : יא
יקד ואג י יה והאלה יכסא ישאם ו ואב ית ירא ואתשבותת יתשמר ואג י יה והא	ג יט : ב
תראת יםעשרהחל ותגג יעשרג ים יה יההחלהתאדות ושמתיא וסמתיא יסמערב ותשש	ג כד : ה
בע יסאלף וחמסמא ואלבג ישמע ו ת ולדתלמטמחתמלב יתאבתמספקד י ובמספח	ד א : כא
שסל ו ואמא י נלא ישגאללהש יבהאשסאל י והאשסמם ושבלי יה והלכה נמלבדא יל	ד ה : ז
רס יג יככלאשרצ זה יה והאיתמשהכ נעש ובג י ישראל ו יה יאמש ימאשרה י וסמא י	ד ט : ה
ופגרי יכס וכלפקד יכסלכלספרכסמב נעשר יששנה ומעלהאשרהל ינתמעל יאם	ד יד : כט
ואתדמהעד פתשה שרף ולקההכה נעץארז ואד ובגשג ית ולעת דהשל יראלתי ורש	ד יט : ה
לי ים יזלם יסמדלי ו ו זרע ובס יסרבי ים ו ירסמאג נמלכ ו ת נאמלכת ואלמ ו	ד כד : ו
תה וגסכה וב י וסהרב יע יפר יפעשרהא ילמטג יסכמש יסבג ישנהארבעהעשרתם	ד כט : כב
שהלאמרצ ואחבג י ישראל ואמרתאלהסכ יאתמבא יסאלהארץכנע ואתהארץאש	ד לד : א
א וכלעם למלחמהאדרע י ו יאמר יה והאל יאלתי יראאת וכ יכ ידך טת יאת ו זאת	ה ג : א
אתכם ומשמר ואזהשבעהאשר ושבעלאבת יכסה וציא יה והאתכםכ ידח זקה ו יפר	ה ז : ח
יאסבמק יסאשר יתיר יה והבאחדשביט ירשמתעלהעלת יך ושמתעשהכלאשראנכ ו	ה יב : יד
י ותשמע ו נככלאשרשאלתמעם יה והאלה ירבחרבב י וסהקהללאסרלאאסוףלשמע	ה יח : טו

צופן מהרה"ג ר' מתתיהו גלורסון שליט"א: אל"ל תשפ"ו משי"ח.

 Springer

חשבו את חשבו שולח בתגיד

עוד צופן מהרה"ג ר' אברהם הירש שליט"א: ד' סראמ"פ ט"ל אימ"ה בדילוג 334 אותיות כמנין **גרעין** עם הכולל.

[illegible]

צופן מאת הר"ג ר' נ. דייטש שליט"א: **ח' אלול** ה'תשפ"ו מושי"ע גאליה

ל	ד	ב	נ	י	ס	ו	ב	נ	ו	ת	ו	י	ח	י	ת	ר	ח	ש	ב	ע	י	ס	ש	ג	ה	ו	י	ו	ל	ד	א	ת	א	ב	ר	ס	
מ	ו	ש	פ	ח	ת	ו	ג	מ	ל	י	מ	ו	ח	מ	ר	י	ס	ו	ל	ד	ש	ר	ה	א	ש	ת	א	ד	ב	ו	י	ב	ג	ל	א	ו	
ו	י	ש	ת	ח	ו	ו	ו	י	א	ס	ר	י	ל	כ	כ	ל	ה	מ	ח	ה	ז	ה	א	ש	ר	פ	ג	ש	ת	ז	ו	ו	י	א			
א	ג	ש	י	ס	ה	ב	ו	ת	ה	ו	ס	ב	ח	ו	ה	כ	ב	י	א	ת	י	י	א	ב	ל	ו	ה	א	ג	ש	י	ס					
ר	ה	ו	י	ל	כ	ו	י	פ	ג	ש	ה	ו	ה	ר	ה	א	ל	ה	י	ס	ו	י	ש	ק	ל	ו	ו	י	ג	ו	י	ג	ו	א			
ב	ש	י	ס	א	ח	ר	י	ה	ב	ת	פ	ו	מ	ב	ח	ל	ת	ו	ת	צ	ב	ל	ה	ס	מ	ר	י	פ	ג	ש	י	ס					
ח	ש	ת	ל	כ	ל	כ	ו	י	ה	ס	ש	כ	נ	ב	צ	ל	ו	ת	ו	ו	כ	ל	י	ת	ד	ת	י	ו	כ	ל	י	ת	ו				
ו	א	ת	מ	ג	ק	י	ת	י	ו	ו	א	ת	ה	ק	ש	ו	ת	א	ש	ר	י	ס	כ	ב	ה	ג	ז	ה	ו	ו	ו	ו	ו	ו			
מ	ש	ס	ר	ת	י	ה	ו	ה	ו	ל	א	ת	מ	ו	ת	ו	כ	י	כ	י	ו	י	צ	ו	י	ת	י	ו	י	ע	ש	א	ה	ר	נ		
י	ה	ו	ה	א	ל	ה	י	ה	ו	י	ב	ו	י	ה	ו	ה	א	ל	ה	ש	ה	ל	א	ס	ר	ו	ב	ו	ו	ו	ו	ו	ו	ו	ו		
מ	ב	ב	ע	נ	ש	ר	י	ס	ש	נ	ה	ו	מ	ע	ל	ה	כ	ל	י	צ	א	ב	א	פ	ק	ד	י	ה	ס	ל	מ	ו	ה	ו	ב	ו	
י	פ	א	ו	ח	ד	ש	א	ו	י	ס	י	מ	ב	ה	א	ר	י	כ	ה	ע	ג	נ	ע	ל	ה	ש	כ	נ	ע	ל	ו						
מ	ש	ס	ע	ו	נ	א	ה	מ	ר	י	ס	ה	מ	ה	מ	ג	ל	ע	ה	ו	ה	נ	ו	צ	י	א	ל	כ	מ	י	ס	ו	י	מ	ו	ר	ס
ב	ל	ע	מ	ב	ג	ב	ו	צ	ו	ר	ה	ר	ג	ו	ב	ר	ב	ו	י	ש	ב	ו	י	ג	י	ש	ר	א	ל	א	ת	ג	ש	י	ס		
א	ש	ר	צ	ו	ה	א	ת	כ	מ	ל	ע	ש	ו	ת	ע	ש	ר	ה	ו	ה	ר	י	מ	ו	י	כ	ת	ב	ס	ב	ע	ל	ש	נ	ו	י	
ע	ו	פ	ס	מ	א	ה	ו	א	ל	כ	מ	ל	א	י	א	י	א	ב	ל	ו	כ	ל	ע	ו	פ	ס	ה	ו	ר	ת	א	ב	א	ת	א		
ב	י	ו	ו	ו	ו	א	ר	א	ו	כ	ל	ע	ס	י	ש	מ	י	ה	ו	ה	ז	ה	ק	ג	ק	א	צ	ל	י	כ	ו	י	כ	ו	י	א	
ה	א	ב	י	מ	ת	ו	כ	ה	י	ר	י	ד	ב	ג	א	ש	ר	ד	ב	ה	ו	ה	ז	ה	א	ל	י	ה	ו	ה	ז	ה	א	ל	י	ה	
ו	ב	ר	ל	ה	ל	ס	ס	ו	א	ל	ה	א	ש	ר	ו	ה	ל	ו	ב	י	י	ש	ר	א	ל	ב	א	ר	צ	נ	ע	ג	נ	ע	ג	נ	פ
ת	מ	ל	כ	מ	א	ת	י	ה	ו	ה	ל	ע	ב	ו	א	ו	ת	ו	ו	י	א	י	מ	ו	י	ע	ד	ו	ע	ת	ה	ה	ס	י	ר		
מ	ש	ר	ת	ו	ק	ו	א	ת	י	ו	י	ו	ל	ה	ר	ה	ב	ר	ה	א	ת	א	ה	י	ו	י	ו	י	ו	י	ו	י	ו	י	ו	י	ו
ב	י	ת	י	א	ל	ת	ע	ש	ו	א	ת	ה	ג	ה	ל	ה	ה	ז	ה	א	ת	ה	ב	ה	ב	ת	י	ה	ת	ו	ל	ה	ו	ל	פ	י	ל
י	ע	א	ת	ע	מ	י	מ	י	ד	פ	ל	ש	ת	י	מ	כ	י	א	ר	א	י	ת	י	א	ת	ע	צ	ה	צ	ק	ת						
ע	מ	ו	ג	מ	ב	ע	י	ג	י	ע	ב	ד	י	ש	א	ו	ל	פ	ו	י	ה	י	ב	ב	ו	א	מ	ב	ש	ו	ב	ו	ד	ו	ד	ס	ה
ס	ו	י	ק	ס	י	ג	א	ל	י	ב	א	ו	ב	ו	ה	צ	ל	י	ל	י	א	ת	א	ש	ר	א	מ	ר	א	ל	י	כ	ו	ת			
ה	י	מ	ו	י	א	ר	צ	י	ב	א	א	ל	ה	פ	ל	כ	ע	ו	ו	ד	ב	ב	ו	י	ה	ו	ג	ת	ג	נ	ג	ה	ר	ב	ו	י	
ו	ל	ו	י	צ	ב	ו	ע	ל	ז	ב	א	ב	נ	י	ס	ב	ו	ד	ו	ל	ס	א	ו	ד	ו	כ	ל	י	ש	ר	א	ל	נ	ס	ו	א	
ד	ב	נ	י	ה	ו	ג	ו	י	ה	ו	ו	י	ע	נ	פ	ג	ע	ב	ו	י	י	ס	ת	ס	ו	ל	א	ב	י	ת	ר	ה	כ	ה	ג		
ש	ד	א	ל	ת	ע	ל	פ	ת	י	ס	פ	ת	י	ס	פ	ת	י	ס	פ	ת	י	ס	פ	ת	י	ס	פ	ת	י	ס	פ	ת	י	ס	פ	ת	
נ	י	כ	ה	ג	ה	א	ל	י	ה	ו	ו	י	ה	ו	י	ה	ו	י	ה	ו	י	ה	ו	י	ה	ו	י	ה	ו	י	ה	ו	י	ה	ו	י	ה
ג	א	ל	י	א	ח	ד	מ	ב	ה	ע	ר	י	ס	ו	א	ת	ה	א	ת	ה	א	ת	ה	א	ת	ה	א	ת	ה	א	ת	ה	א	ת	ה	א	ת

צופן: אטר"ם גר"ג אלר"ל תשפ"ו

זעקת השכינה. [הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שבן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ואין מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע אין מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן הם בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינותיהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל, בספר הזהר ובשאר הספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרבבות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? כדברי הזהר בפרשת נשא, ובגין דעתידין ישאל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מגלותא ברחמי.

רבי יעקב צמח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) "רחל מבכה על בניה" שאינם עוסקים בחכמה הזאת הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, כי אין מדרש קבוע בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", אין בניה מושכים וממהרים את המשיח. **בעל הגוב"י** על 'עץ חיים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). העניינים וההרוגים בזמן הגלות תובעים בבית דין של מעלה את התלמידי חכמים שלא למדו קבלה, ומענישים אותם על כך. **רבנו** ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) "כי ימוך אחיך וגו'", פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, "ימוך", כשהתחתונים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחתונים. "ומכר מאחוזתו", ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מצינו במדרש (ילקוט שמואל קו) א"ר שמעון בר מנסיא אין ישראל רואין סימן גאולה לעולם עד שיחזרו ויבקשו שלשתם, הָאָהָא הוּא דְּכָתִיב "אַחֲרָיו יָשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבִקְשׁוּ אֶת ה' אֱלֹהֵיהֶם" זו מלכות שמים, "וְאֵת דָּוִד מֶלֶכָם" זו מלכות בית דוד, "וּפְתָחוּ אֶל ה' וְאֵל טוֹבוֹ" זֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וְהִרְמִי"ל (דרד עץ חיים) מְבַאֵר שֶׁבְקוֹשׁ מַלְכוּת ה' פְּרוּשׁוֹ לְלַמֵּד חֻקֵּי הָאֱמֶת.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו, בכל יום, חובת לימוד בספר הזוהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל. מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח. ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו'. ומי שבמקום לימודו עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכולתו.

חדש מסוד החשמל

סדנא של 9 שיעורים הדרכה בענייני מצות הבית והמסתעף על פי פרד"ס התורה, בסדנא הרבה דברים שלא ידועים בענינים אלו, ויביאו בעז"ה לחיזוק שלום בית ושיפור בחיי הנישואין.

ניתן לשמוע את הסדנא לנשואים בלבד במערכת הטלפונית של ארגון שלמות הבית 0747962978

להרשמה ניתן לפנות בין 8 – 10 בערב אברהם 0533124355

שמעו ותחי נפשכם.

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.
gmail.com@6537343

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך מייל חוזר בלבד או בפקס 15326537343

קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

=<https://beta.hebrewbooks.org/reader/reader.aspx?sfid=53606#p=403&fitMode=fitwidth&hlts=&ocr>
קישור להורדת עלונים וספרים ומאמרי סוד החשמל
<https://drive.google.com/drive/folders/1deyxJx5iR3PigoHA52TVYaF6UDoYyiu5>

בעזה"ש"ת
אנו שמחים להודיע על קו מלפון של סוד החשמל
מספר המלפון של הקו במחיר שיחה רגילה
026647979